

вали чети, избрали си войводи и почнали да се опитватъ да съкрушатъ турската лоша властъ. Турцитѣ настрѣхнали, свикали много башибозуци, стражари и редовни войски, па трѣгнали по села и градове да дирятъ комити, да събиратъ оржие, да биятъ, крадатъ и мжчатъ раята. Това накара-ло много македонски българи да избѣгатъ презъ границата, да дойдатъ въ България и да се оплачатъ, че въ Македония и Одринско вече не може да се живѣе. Никой не билъ стопанинъ нито на имота си, нито на живота си, нито на дома си.

Въ България цѣлъ народъ се развълнувалъ. Хората се събирали по площади, по църкви, по читалища и казвали, че българскиятъ царъ и българското правителство сж длѣжни да помогнатъ да се освободятъ македонцитѣ и одринцитѣ. Народътъ дава синоветѣ си, паритѣ си и храната си да се помогне на потиснатия братъ.

Презъ годинитѣ отъ 1903—1908 до 1912 год. хората въ България така се грижели и страдали за своитѣ братя въ Македония и Одринско, че не могли свободно да си гледатъ работата. Всички казвали, че ако искаме да има миръ и напредѣкъ, турската управа трѣбва да се изпжди отъ Балканитѣ.

Народътъ това го искалъ настоятелно.

Българскиятъ царъ Фердинандъ и правителството започнали сериозно да мислятъ, че трѣбва да помогнатъ, тъй както Русия помогнала да се освободи България презъ 1877/1878 г.

Но това можело да стане само съ война. И мнозина запитали, България готова ли е да трѣгне на война? Има ли потрѣбната войска, оржия и други нѣща, които се изискватъ отъ една голѣма война, защото сега България трѣбвало да се